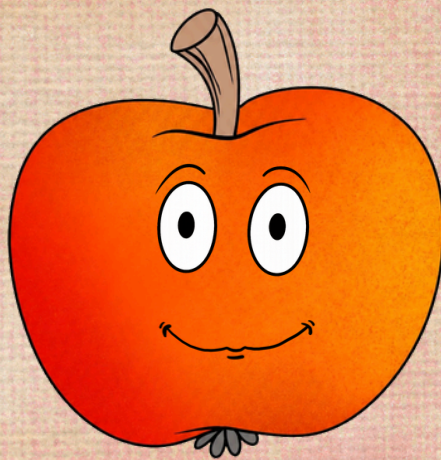

LOGOPEDICKÁ POHÁDKA
ČERVÍK V JABLÍČKU

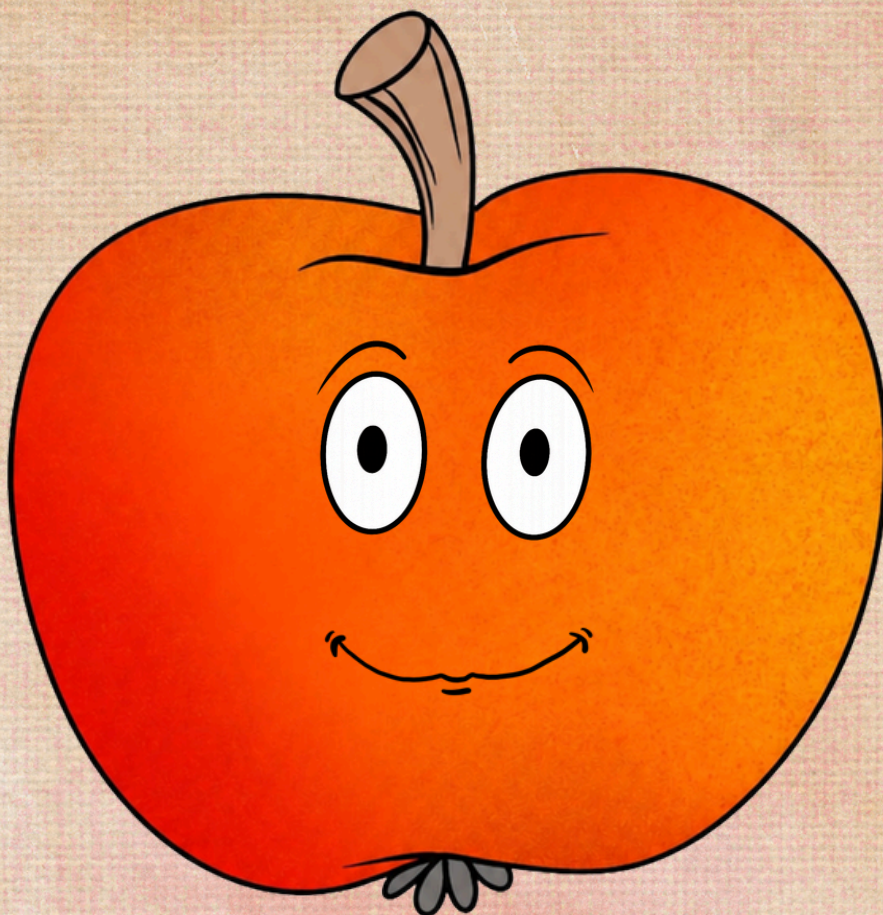
Mgr. et Mgr. Jana Irovská
Bc. Barbora Drahoňovská
ilustrace: Mirek Vostrý

LOGOPEDICKÁ POHÁDKA

ČERVÍK V JABLÍČKU

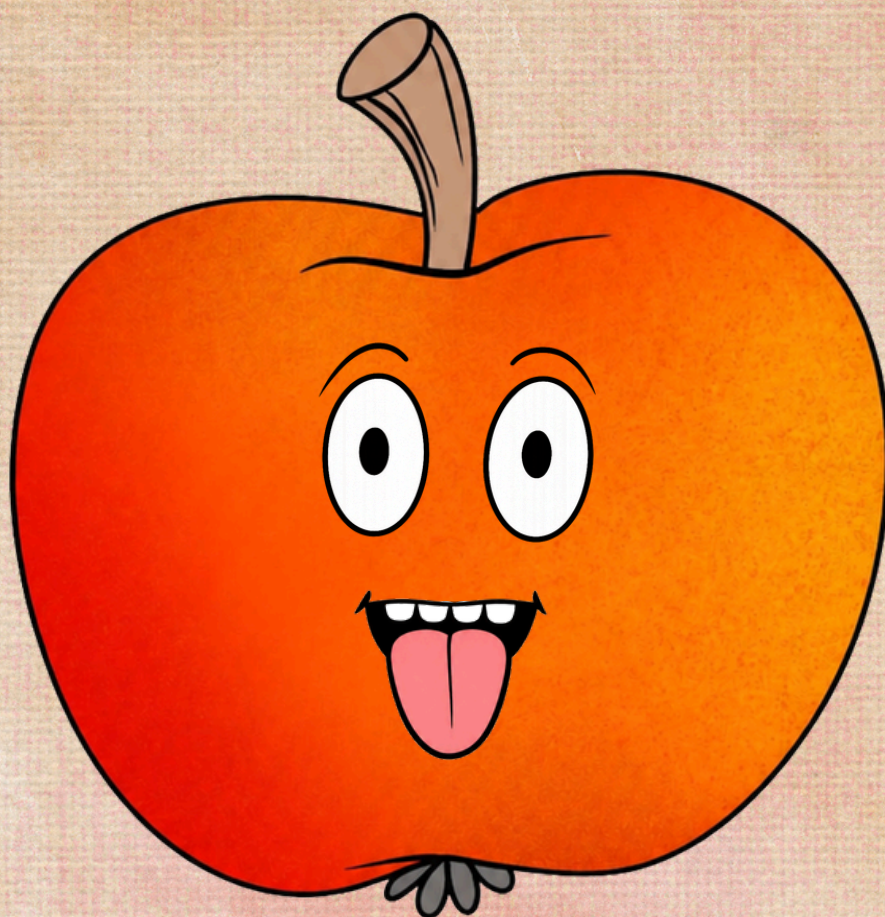
Bylo jednou jedno krásné, červené jablíčko. Viselo na větvi staré jabloně a na sluníčku se lesklo jako červená kulička. Uvnitř jablíčka bydlel červík Pepík, měl tu útulný domeček a moc se mu v něm líbilo (úsměv, zoubky nejdou vidět).

1.

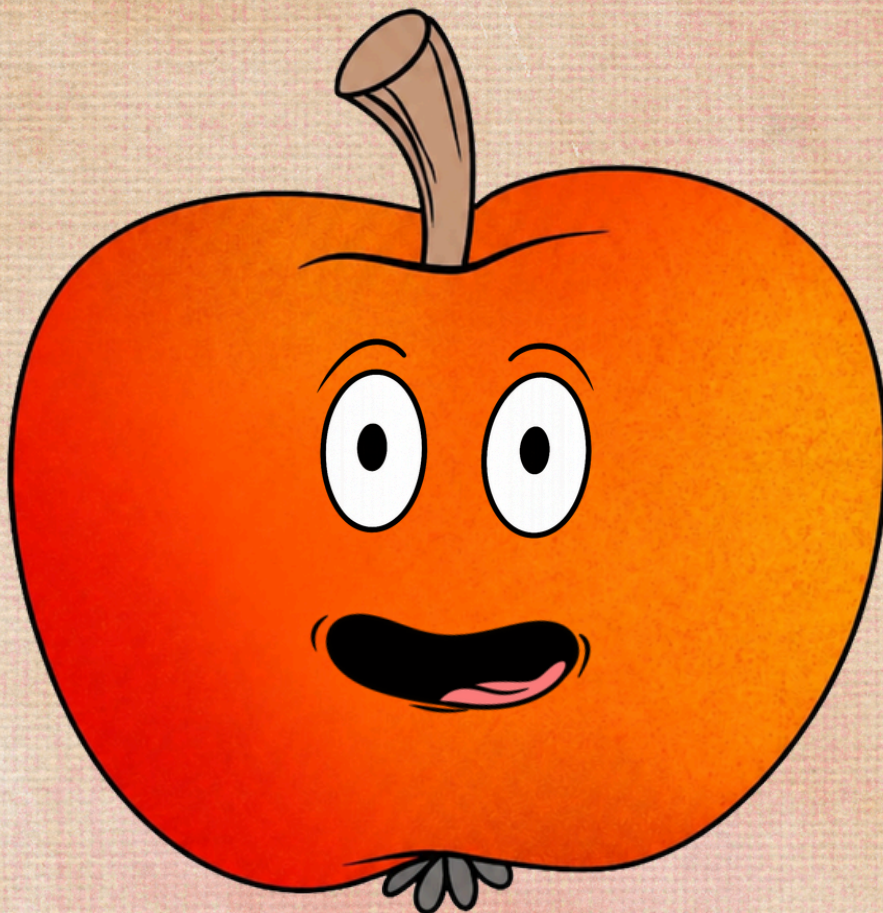
„Nikdy se neodstěhuji,” říkával spokojeně Pepík.
„Jabličko je sladké, voňavé a krásně červené, nikde mi
nebude lépe.” Jednoho dne na něj promluvila jabloň:
„Pepíku, jabličko už dozrálo a brzy spadne na zem a ty
si budeš muset najít nový domov,” (vyplázneme jazyk
dolů k bradě).

2.

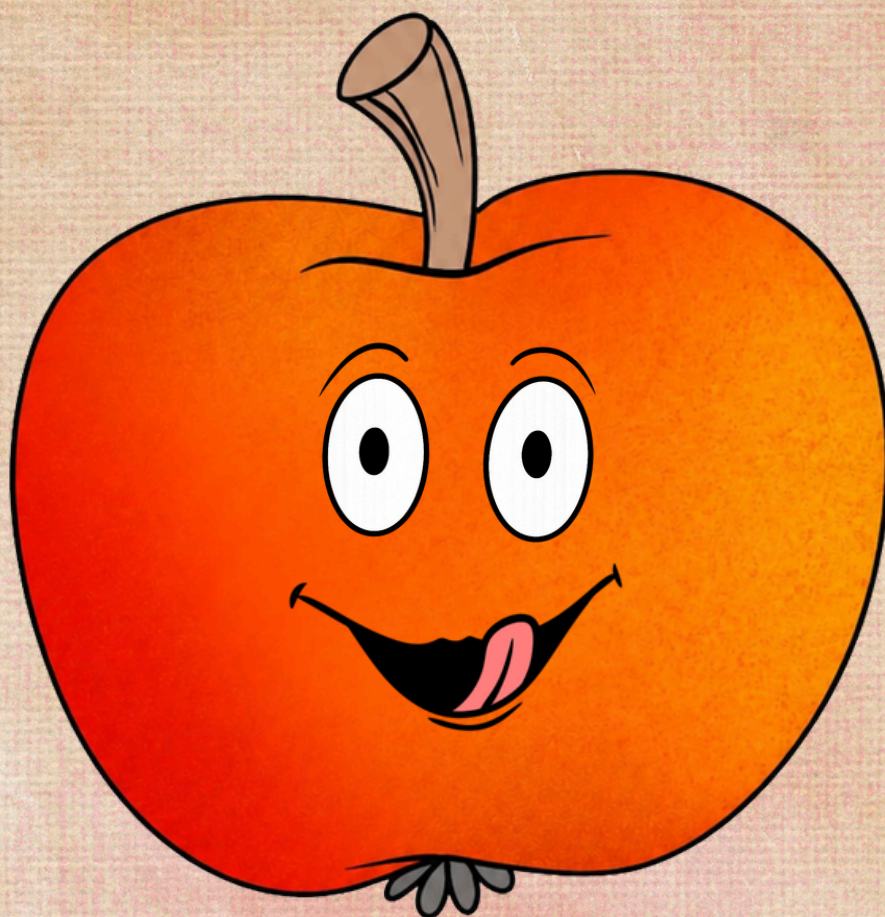
Pepík zavrtěl hlavičkou (pohybujeme s jazykem z koutku do koutku). „Nene, já zůstanu tady, tohle je můj domov a nechci ho opustit.“
Jabloň se jen tiše usmála a zašuměla listy ve větru.

3.

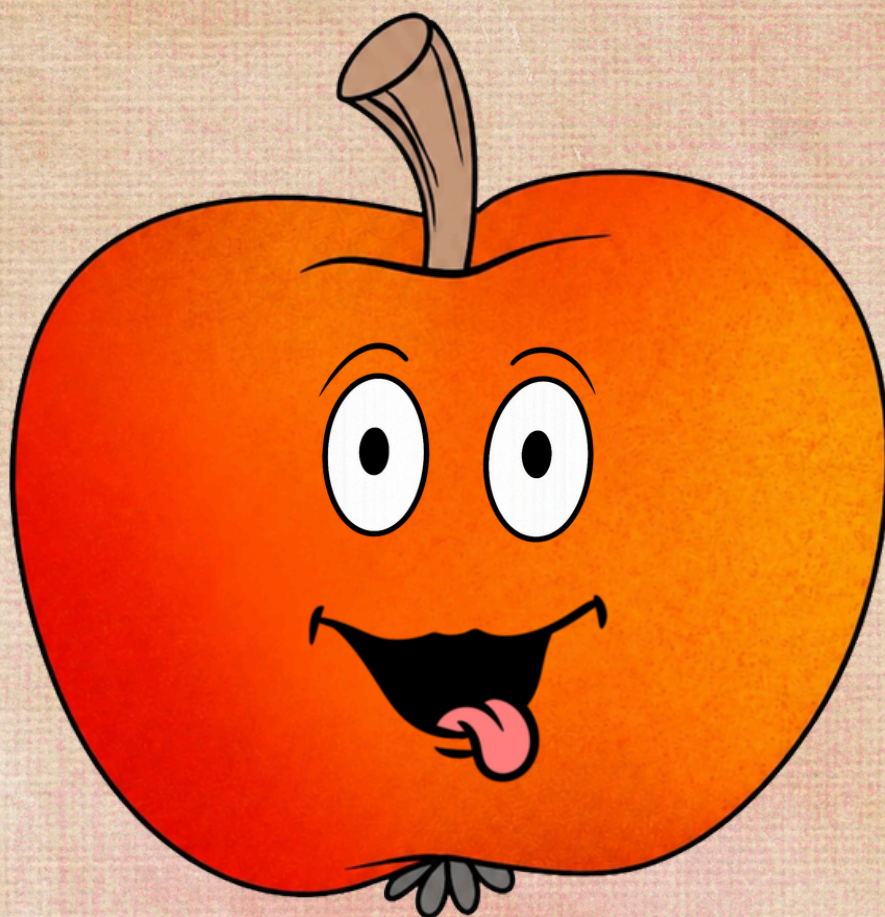
Za pár dní spadlo jablíčko opravdu do trávy. Pepík ani nevystřčil hlavičku ven, byl schovaný doma a doufal, že jablíčko zase někdo zvedne a pověsí zpátky na větev (vyplázneme jazyk nahoru k nosu). Jenže jablíčko začalo pomalu měknout.

4.

Pepík se trochu polekal. „Možná měla jabloň pravdu“, pomyslel si. Vylezl tedy ven z jablíčka. Rozhlédl se kolem sebe (olízneme celou pusku dokola) a vedle uviděl spoustu dalších kamarádů červíků.

5.

Brzy se s nimi dal do řeči, zjistil, že každý musel opustit místo, kde se cítil bezpečně. „Ze začátku jsem se taky bál, ale pak jsem zjistil, že svět je plný krásných míst (úsměv, zoubky jdou vidět),“ řekl jeden starší červík. Od té doby se už Pepík nebál změn, věděl, že když jeden domov opustí může najít další.

6.

